

„THE SUNDAY TIMES“ BESTSELERIS

MOLIŪGŲ PRIESKONIŲ KAVINĖ

GERIAUSIAS METŲ LAIKAS ĮSIMYLĖTI

LAURIE GILMORE

baltos lankos

Laurie Gilmore

Moliūgų prieskonių kavinė

romanas

Iš anglų kalbos vertė Asta Tobulevičienė

baltos lankos

Pirmas skyrius

Džinė Elis dar niekada nebuvo nužudžiusi žmogaus, bet ši naktis jai galėjo tapti ta lemtingąja. Pavojingi laikai ir visa kita... Tvirčiau suspaudusi kumštyje beisbolo lazdą, ji nutykino žemyn išklibusiais užpakaliniais laiptais.

Nemiegojo jau tris naktis. Nuo tada, kai įsikraustė į butą virš tetos kavinės. Tiksliau, *savo* kavinės. Džinei dabar oficialiai priklausė „Moliūgų prieskonių kavinė“ – tetulės Dotės džiaugsmas ir pasididžiavimas, mat lygiai prieš dvi savaites senoji moteriškė pranešė išeinanti į pensiją ir dviem savaitėms išvykstanti į Karibus pasigražinti įdegio. Matyt, Dotė nesugalvojo, kam dar gali patikėti savo numylėtą kavinkę, jei ne savo geriausiai – ir *vienintelei*, kaip mėgo pabrėžti Džinė, – dukterėčiai. Ir visgi šią akimirką, ant pirštų galiukų žengdama nuo paskutinio laiptelio, pasirengusi grumtis dėl savo gyvybės, Džinė pagalvojo, kad tetulės sumanymas tiesiog absurdiškas.

Naujajame bute kiekvieną mielą naktį sklisdavo keisti garsai. Lyg kažkas kažką raižytų, tarpais – lyg kas trinksėtų.

Iš pradžių mergina bandė save raminti: gal ten tik vėjas arba koks skersgatvyje besiblaškančias gyvūnėlis. Mat nieku gyvu neketino pasiduoti mintims apie blogiausią baigtį, kaip buvo įpratusi. Ji buvo pasiryžusi *neleisti* sau įsivaizduoti, kad jos buto užpakaliniais laiptais sėlina iš kalėjimo ištrūkęs serijinis žudikas. Ne, ten krebžda tikrai *ne* ginkluotas plėšikas, atsibastęs vogti saujelės grynųjų, kuriuos tetulė laiko kasoje.

Jau nuspręsta – Džinė viską pradeda iš naujo.

Dabar Džinė – visai kitas žmogus.

Šio žaviai keisto pajūrio miestelio, Svajonių Uosto, gyventojai niekieno apie ją nežino, ir ji tuo tik pasinaudos.

Staiga pasigirdo šliurenimas lauke, prie pat kiemo durų. Taip, ji nedvejodama pasinaudos planu „Naujas gyvenimas – nauja Džinė“, bet pirma išsiaiškink, kas jai neduoda miegoti naktimis. Kas gi galėtų ramiai gyventi jaukiame, žaviai keistame miestelyje, kai už durų tyko žudikas? Niekas. Logiška? Logiška.

Suėmusi lazda kaip smūgiuoti pasiruošęs beisbolininkas, ji nutipeno per nediduką prieškambarį tarp laiptų ir durų, vedančių į skersgatvį už kavinės pastato. Tiesa, žodis „skersgatvis“ čia ne visai tiko. Skersgatvis asocijuojasi su perpildytomis šiukšlių konteneriais ir šmaižiojančiomis žiurkėmis. Bet Džinė – jau nebe Bostone. Dabar ji – Svajonių Uoste, o ši miestuką tikrai kažkas išsvajojo, ne kitaip. Jis per daug idiliškas, kad būtų atsiradęs įprastu būdu. Tas ruožas už kavinės ir

kitų Pagrindinėje gatvėje įsikūrusių verslo pastatų labiau pakenšėjo į šalutinę gatvelę, ten stovėjo prekes pristatantys furgonai ir tvarkingai išrikiuoti šiukšlių konteineriai. Ji net savo akimis matė, kaip keletas kitų parduotuvių savininkų per poilsio pertraukėlę išeina ten pasišnekučiuoti. Bet ji iki šiol dar su niekuo nebendravo. Dar nėra pasirengusi miestelio naujokės vaidmeniui.

Džinė papurtė galvą. Jos mintys klaidžioja po lankas, nors ją po akimirkos gali nužudyti! Kad ir kas tame skersgatvyje (ar ne skersgatvyje) kelia triukšmą, jai tai trukdo sudėti bluostą – ir po trijų bemiegių naktų ji vos laikosi ant kojų, o smegenys veik išėjusios iš rikiuotės. Persimetusi lazda per petį, Džinė sugraibė durų rankeną. Jau brėško, pro langelį virš durų smelkėsi blausi pilkšva šviesa.

„Šaunu! – dingtelėjo Džinei. – Prieš mirtį bent jau įžiūrėsiu savo žudiką.“ Nemėgindama nusikratyti šios ne itin malonios minties, – kaip nepanašu į tą teigiamai mėstančią naująją asmenybę, kuria siekia tapti! – ji trūktelėjo duris...

Ir kad kiek, būtų žengusi tiesiai į dėžę moliūgėlių. O gal dekoratyvinių moliūgų. Bet koks skirtumas – Džinei nespėjus mintyse atpauzinti jos kavinėje naudojamų produktų pavadinimų, prabilo dėžę su moliūgėliais laikantis milžinas.

Tiksliau – ne prabilo, o išleido šiurkštą išgąsčio garsą, ir Džinė prisiminė, kad labai agresyviai laiko iškėlusį beisbolo lazda. Jau ketino ją nuleisti, bet susigriebė: juk šitas vyras,

šiaip ar taip, augalotas ir keistas. Moliūgai ar ne moliūgai, bet jai dar nereikėtų atsipalaiduoti.

– Kas tu? – paklausė ji, ranka prilaikydama duris, jei netyčia prireiktų jomis tvoti šiam paslaptinajam į veidą.

Nepažįstamasis kilstelėjo tamsius antakius, lyg klausimas jį būtų nustebinęs.

– Loganas Andersas, – atsakė taip, lyg išgirdus tą vardą ir pavardę jai turėtų viskas paaiškėti. Bet nepaaiškėjo.

– Ir ką veiki mano skersgatvyje, Loganai Andersai?

Jis nepatenkintas sušnarpštė ir perkėlė dėžės svorį ant kitos rankos. Tas daiktas turbūt sunkus, bet Džinė nerizikuos savo saugumu vien dėl to, kad vyrukas tankia barzda ir nutrintais flaneliniais marškiniais, laikantis dėžę moliūgėlių, atrodo it rudens dovanas vaizduojantis paveikslėlis. Ji dar kurį laiką žiūrėjo, įsmeigusi akis jam į veidą. Kad galėtų atpažinti jį per liudytojų akistatą, mintyse pasiteisino. Gal jai prireiks pasakyti, kad virš jo barzdos – ilga tiesi nosis ir rausvi skruostai. Policijos pareigūnas gali pasiteirauti, ar jo blakstienos vešlios, ir ji atsakytų „taip“. Kriminaliniam tyrimui nepaprastai svarbi gali būti ir smulkmena, kad net ryto prieblandoje jai pavyko įžiūrėti pribloškiamai mėlynas jo akis.

– Šiandien ketvirtadienis, – tarė jis.

Džinė sumirksėjo. Ką bendra turi savaitės diena ir priežastis, dėl kurios šis vyras stypso čia ir trukdo jai miegoti?

– Ir nuo pirmadienio trukdai man miegot, – apkaltino.

Dabar jau Loganas atrodė suglumęs.

– Aš ką tik atėjau.

Jis vėl perkėlė dėžę ant kitos rankos, jo dilbiai nuo svorio įsitempė. Ta dėžė, matyt, buvo tikra sunkenybė, bet jis stovėjo ir nemėgino nei žengti vidun, nei padėti nešulio ant grindų.

– Visą savaitę girdžiu keistus garsus. Bandžiau sau sakyt, kad čia tik vėjas, meškėnas ar dar kas. Bet paskui į galvą ėmė lįsti mintis, kad visi taip save ramina prieš pat žudikui įsilaužiant pro duris.

Loganas sustingo ir išplėtė akis.

– Žudikui?

Džinė pajuto, kad jai kaista skruostai. Matyt, leido pernelyg įsisimarkauti vaizduotei.

– Ar ko kito... – Jos balsas pritrilo. Ji visai neišmanė, ką pasakyti šitam keistuoliui, o jis irgi atrodė sutrikęs. – Tai... ko kiu reikalu atėjai? – pasiteiravo bandydama megzti pokalbį.

– Aš... èė... ketvirtadieniais pristatau produktus. – Jis linktelėjo galva į dėžę.

Džinė suraukė antakius. Produktų pristatymas... A, taip... Kelionės išvakarėse tetulė Dotė susakė daugybę dalykų, tik Džinė ničnieko neužsirašė. Kavinė buvo uždaryta nuo tada, kai ji čia atsikraustė, o ji iki šiol nenutuokė, kokius darbus reikia atlikti. Laimė, į pagalbą atėjo ilgametis kavinės vadybininkas Normanas. Patikino, kad iki savaitgalio kavinė jau veiks.

Loganas vėl perkėlė dėžę. Vis dar laikė tą sunkenybę.

– Aš labai atsiprašau! – Džinė žengė atgal ir rankos mostu pakvietė į vidų. – Užeik. Kur nors padėsim šituos... eė... moliūgėlius?

Bet Loganas stovėjo tarpduryje, vis dar nesiryždamas pajudėti ir žvilgčiodamas tai į Džinę, tai į beisbolo lazda, kurią ši tebe laikė persimetusi per petį.

– Oi! Atleisk. Per galvą netrenksiu – tikrai. Duodu žodį!

Pamėgino nuraminti jį šypsena, bet ši nieko negelbėjo – vyras ir toliau lūkuriavo tarpduryje.

– Aš tikrai atsiprašau. Maniau, tu žudikas. Neįsisižeišk. Tiesiog tris naktis esu be miego, mat čia kažkas triukšmauja. Nemeluoj! O dar tie paveldėtos kavinės reikalai... Vis bandau susivokti...

Bet Loganas toliau stebėjosi į ją nepatikliai, jo akyse teberuseno dvejonė. Velnias! Ko gero, mirtinai jį išgąsdino. Džinė ne sykį gyvenime girdėjo, kad yra „pernelyg staigaus būdo“. Ji buvo veik tikra, jog šitoks apibūdinimas mokykloje net kelis syk buvo įrašytas į jos moksleivio charakteristiką. Ir šitą savybę ji bandė pažaboti – to naujajai Džinės asmenybei nereikėjo. Mažiau kalbų. Mažiau bereikalingų minčių. Mažiau staigių judesių.

Džinė giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė. Kavinę paveldėjusi Džinė – rami ir šaltų nervų. Tiesiog draugiška kaimynystėje įsikūrusios kavinukės savininkė, pasitinkanti žmones su

šypsena ir jų mėgstamu gėrimu. O ne su versijomis, kad bet kurią akimirką kažkas kėsinaisi ją nužudyti, ne su naujausiomis žiniomis apie tirpstančius ledynus ar postringavimais apie tuntą užduočių, kurias šiandien privalu atlikti.

Nors Džinė stengėsi užsikrėsti tetulės Dotės laisva dvasia, sykiu apgailestavo, kad Dotė buvo pernelyg atsipalaidavusi ir nepaliko jai tikslesnių nurodymų. Džinė pabandė išspausti švelnesnę, lipšnesnę šypsenėlę, bet pati jautė, kad ši atrodo dirbtinoka.

– Prašau užėti, – pakvietė. – Turbūt tau labai sunku laikyti.

Loganas pritardamas nežymiai linktelėjo galva.

– Visada palieku už durų, – paaiškino.

– Aaa...

Tai štai kas! Dabar viskas aišku: Loganą išgąsdino ne jos monologas – ji tiesiog sujaukė įprastą jo darbo tvarką. O Džinė puikiausiai žinojo, kaip toks netikėtumas gali išmušti žmogų iš vėžių. Kai jos mėgstama kavinukė ties kampu savaitę buvo uždaryta, ji vos įstengė dirbti. Ir visai ne dėl kofeino trūkumo. Kavinių mieste buvo į valias, bet nė viena iš jų nebuvo mėgstamiausia. Tą savaitę ji vaikščiojo kaip didžiausia surūgėlė.

Tai supratus, Džinės veide nušvito nuoširdi šypsena ir ji tarė:

– Na, bet tu čia, o aš nemiegu. Gal išgeriam puodelį kavos?

Antras skyrius

Dabar, kai jau nebetetino beisbolo lazda tvoti per galvą, naujoji „Moliūgų prieskonių kavinės“ savininkė Loganui atrodė mielesnė. Bet tai veik nieko nereiškė. Jam reikėjo skubėti išvežioti likusius produktus ir kaip nors išvengti susidūrimo su geranoriškais miestelėnais. Tikrai neturėjo laiko čia sėdėti ir gurkšnoti su ja ankstyvo rytmetėlio kavos, bet buvo akivaizdu, kad niekaip nepavyks išsisukti. Nei prasižioti. Mat nuo tos akimirkos, kai prisispyrė, kad jis užeitų, Dotės dukterėčia be paliovos čiauškėjo.

Nuo tada, kai perėmė ūkį į savo rankas, Loganas jau penkerius metus ketvirtadieniais palikdavo keturias dėžes produktų prie Dotės kavinės kiemo durų. Jam patikdavo atvažiuoti į miestelį prieš patekant saulei ir gatvėse pasirodant žmonėms. Buvo linkęs nudirbti viską, ką reikia, kol kiti dar neatvėrę durų.

Loganas nemėgo tuščių plepalų. Nepakentė spėliojimų apie orą. Jam būdavo nė motais, jei miestelyje kildavo koks skandalas. Tiesa, pačiam tapti skandalo objektu – jau

nemalonus reikalas. Taigi kuo sparčiau išvežiodavo produktus, tuo greičiau galėdavo grįžti į savo ūkio tylumą. Nors kokia ten tyluma, kai ūkyje – pustuzinis vištų, du nukaršę ožiai, viena išgelbėta alpaka ir plepi senelė. Ačiūdie, senelis buvo toks pat tylenis kaip ir jis. Užtat senelė maldavo liežuvio už juos abu. Bemaž tiek pat, kiek mala šita Džinė.

– Kaip manai, ką mano teta daro su tais... èè... moliūgėliais? – paklausė Džinė, žvelgdama į dėžę, padėtą prie Logano kojų.

Džinė stovėjo už baro, vieną ranką laikė ant klubo, kita bandė suglostyti iš susitaršiusio kuodo išsprūdusias plaukų sruogeles.

– Čia dekoratyviniai moliūgai, – pataisė ją Loganas, stovintis kitoje baro pusėje.

– Mat kaip? Dekoratyviniai... Taip ir maniau. – Tačiau iš Džinės veido buvo matyti, kad jai vis tiek neaišku. – Bet... jie nevalgomi, ar ne?

Loganas vos nesusijuokė. Visai nedaug trūko. Bet jis vis dar buvo per daug suirzęs, kad galėtų juoktis.

– Ne, dekoratyviniai nevalgomi, – atsakė.

Džinė akimis permetė dar tris dėžes, kurias jis įnešė vidun, užuot palikęs ten, kur jų vieta – lauke prie durų. Ten, kur palikdavo visada. Ten, kur mieliau būtų palikęs ir šįryt.

– Spėju, kad visa kita skirta glotnučiams, kuriuos teta įtraukė į valgiaraštį.

Loganas linktelėjo. Miestelio gyventojai dievino glotnučius. Žinoma, dėl šito Loganas neturėjo ko skųstis. Glotnučių populiarumas užtikrino, kad kavinė iš jo užsakys daug šviežių vaisių ir daržovių. Glotnučiai neša pelną jo ūkiui.

– Dekoratyviniai moliūgai – tik puošmena, – vėl paaiškino, išvaduodamas abu nuo tolesnių spėliojimų.

Džinės akys staiga nušvito, tarsi jis būtų išsprendęs pasaulinio lygio problemą. Jis bandė nekreipti dėmesio, kaip krūtinėje sukirbėjo pasididžiavimas pamačius patenkintą jos veidą. Jau senokai jam nebuvo pavykę išspręsti kieno nors problemų.

– Tai aišku! Ir kaip pati nesusiprotėjau? – sučiulbėjo ji. – Čia tikrai kalta nemiga!

Tada atsirėmė alkūnėmis į baro stalviršį, delnus pasidėjo po smakru. Ant pečių buvo užsimetusi seną, gerokai per didelį kardiganą tokiomis ilgomis rankovėmis, kad nesimatė plaštakų, o po juo vilkėjo nuskalbtus marškinėlius ir pižamos kelnės. Išmargintas ežiukais. Bet Loganas labai stengėsi šito nepastebėti.

Jis būtų labai norėjęs nepastebėti dar daug ko. Tarkim, kokie išraiškingi tamsūs Džinės antakiai, kaip ji nenustygsa vietoje, spėriais, įgudusiais judesiais virdama jam kavą... Mergina jam atrodė tarytum prieštaraivimų puokštė. Ir nusimanti, ir suglumusi. Čia besišypsanti, čia suraukusi kaktą; kiekviena emocija aiškiai atsispindėjo jos akyse. Tamsrudėse, veik juodose, tokios pat spalvos kaip kava jo puodelyje.